23/01/2024

Η Ελλάδα πεθαίνει; Δημογραφικό: «Κατεπείγον πρόβλημα» – Του Μητροπολίτη Κισάμου Αμφιλοχίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Η Ελλάδα πεθαίνει; Δημογραφικό: «Κατεπείγον πρόβλημα»

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

«Κατεπείγον πρόβλημα» χαρακτηρίζει ο Economist το δημογραφικό για την Ελλάδα καθώς, σύμφωνα με τις αναλύσεις του, έως το 2040 η Ελλάδα θα έχει χάσει μισό εκατομμύριο (500.000) από το εργατικό της δυναμικό, αφού οι μισοί

εργαζόμενοι σήμερα είναι άνω των 50 ετών. Όπως επισήμανε ο Βόλφγκανγκ Φένγκλερ, πρώην επικεφαλής οικονομολόγος της Παγκόσμιας Τράπεζας, επικεφαλής του World Data Lab: «…το ενδιαφέρον για την Ελλάδα είναι ο φθίνων αριθμός των ηλικιών των εργαζομένων. Από τα 11.000.000 πληθυσμού, η Ελλάδα έχει 5.000.000 άνω των 50 ετών. Η πρόκληση ισχύει και για την Ευρώπη, αλλά για την Ελλάδα είναι μεγαλύτερη. Έχουμε μείωση των γεννήσεων 9% στην Ευρώπη και 11% στην Ελλάδα. Οι ηλικίες των εργαζομένων μειώνονται 10% στην Ευρώπη, ενώ 15% στην Ελλάδα». Προτείνει δε ως λύση του δημογραφικού στην Χώρα μας τους «μετανάστες και του ψηφιακούς νομάδες»!

Με δεδομένη λοιπόν την δημογραφική συρρίκνωση της Χώρας να είναι κραυγαλέα, καθώς, σύμφωνα και με τις προβλέψεις της Eurostat, ο πληθυσμός θα συνεχίσει να μειώνεται, φτάνοντας τα 9 εκατομμύρια έως το 2050 και τα 7,8 εκατομμύρια έως το 2100, λόγω του σταθερού ελλείμματος γεννήσεων έναντι θανάτων· με τον ομότιμο καθηγητή του Πανεπιστημίου Πειραιώς και επικεφαλής της ερευνητικής ομάδας της μελέτης για το θέμα «της υγιούς και ενεργούς γήρανσης στην Ελλάδα», κ. Μιλτιάδη Νεκτάριο, να μιλά για «μη αναστρέψιμη κατάσταση», θεωρώντας «εντελώς λανθασμένη την μεταναστευτική πολιτική» ως λύση του προβλήματος, καθώς ως αναφέρει «…. Πρέπει να επιλέξουμε εμείς το προσωπικό της χώρας με κανόνες και κριτήρια», και συμπληρώνοντας: «Θα πρέπει να υπάρξει μια συστηματική μέθοδος, αναλογιζόμενοι και τις γεωπολιτικές εξελίξεις των επόμενων τριάντα χρόνων», επιτακτικά γεννάται το ερώτημα: «Τι μέλλει γενέσθαι»;;

Πως θα μπορέσει η Χώρα να ανατάξει τις δυνάμεις της και να μην «πεθάνει»; Ποιά η λύση του κατεπείγοντος αυτού προβλήματος; Μετανάστες; Ψηφιακοί νομάδες; ή άμεση και επιτακτική, σθεναρή και ουσιαστική αντιμετώπιση και ενασχόληση από την Πολιτεία; Αρκούν, άραγε, τα επιδόματα που εξαγγέλθηκαν; Είναι προφανές ότι κάθε είδους ενίσχυση και στήριξη του οικογενειακού εισοδήματος αποτελεί πηγή ανακούφισης, όμως είναι σαφέστατο ότι εφάπαξ επιδόματα δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα. Πως θα ανατραπούν λοιπόν οι εφιαλτικές αυτές προβλέψεις για την Ελλάδα; Δύσκολη η απάντηση. Επείγει όμως να γίνει κατανοητό, από όσους έχουν την ευθύνη αυτού του τόπου, ότι η οικονομική διάσταση και οι παροχές που οφείλουν να δίδουν, όχι ως ελεημοσύνη, αλλά ως ουσιαστική στήριξη στις πολύτεκνες και όχι μόνον οικογένειες, είναι η μια όψη του όλου ζητήματος. Η άλλη όψη, μείζονος σημασίας και ουσίας, έχει να κάνει με τις αξίες, δηλαδή με τον τρόπο ζωής και τις συμπεριφορές, που αναπτύσσονται στις δυτικές κοινωνίες και την Χώρα μας, όπου η οικογένεια, ατυχώς, κατέληξε να μην είναι προτεραιότητα, ούτε από τις πρώτες επιλογές.

Αντί λοιπόν η Πολιτεία να σκύψει στο «κατεπείγον αυτό πρόβλημα», όπως ειδικοί το ονομάζουν, αντί να εξεύρει και να αναζητήσει λύσεις υπέρβασης του προβλήματος αφανισμού, τι κάνει; Ναρκοθετεί την οικογένεια, νομοθετώντας νέα «μοντέλα» οικογένειας, τα οποία όχι μόνο δεν συμβάλλουν στην επίλυση του «κατεπείγοντος προβλήματος», αλλά, στο όνομα των «δικαιωματισμών» ανατρέπουν την ισσοροπία της φύσης, καταργώντας τις ιερότερες μορφές της ζωής, τον πατέρα και την μητέρα, αντικαθιστώντας τους με τον 1 και τον 2. Ακυρώνει δηλαδή ένα πολιτισμό 2.500 και πλέον χρόνων, θεσμοθετώντας ένα κοινωνικό φαινόμενο, προκαλώντας εκτός των άλλων σύγχυση στα παιδιά, που όπως λέει θέλει να προστατεύσει, ως προς την γονεϊκή ταυτότητα. Με το πλέον βέβαιο πως «ενός κακού μύρια έπονται». Ήδη σε ραδιοφωνική εκπομπή με κοινοβολευτικό εκπρόσωπο, βουλευτής της Α΄ Θεσσαλονίκης που υπερασπιζόταν το επίμαχο νομοσχέδιο, η συνομιλήτρια του, προερχόμενη από τις ομάδες αυτές των δικαιωματιστών, δήλωσε πως «επόμενος στόχος είναι το δικαίωμα στην πολυγαμία»! Και, προφανώς… αυτά είναι η κορυφή του παγόβουνου.

Χωρίς καμία απολύτως διάθεση κινδυνολογίας ή προφητολογίας, ενώνουμε την αγωνία μας και την φωνή μας με όλους εκείνους που διερωτώνται: «που πάμε»; ζητώντας από τους αρμόδιους όπως λαμβάνουν ως κριτήριο στα πάσης φύσεως νομοθετήματα τους «τις γεωπολιτικές εξελίξεις των επόμενων τριάντα χρόνων», όπως τόσο εύστοχα σημειώνει και ο καθηγητής Μιλτιάδης Νεκτάριος, ως και την ιστορία, την παράδοση και τον πολιτισμό αυτού του τόπου. Εκτός… και αν αυτή η κραυγή αγωνίας θεωρείται «ομοφοβία», «ρατσισμός», «ξενοφοβία», «σκοταδισμός». Εάν, ναι, τότε θα πρέπει να μας πουν, τελικά.. όχι «που πάμε», αλλά.. «που θέλουν να μας πάνε»;;